

**iyi Olan
Kazansın**

İyi Olan Kazansın

Fatih Karakaya

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak

Yayın Yönetmeni: Enes Celep

Editör: Recep Fatih Şafak

Mizanpaj: Zeynep Bayrak

Kapak Tasarımı: Altamira Ajans

Genç Hayat Yayınları: 279

1.Baskı: İstanbul / Mayıs 2026

ISBN: 978-625-447-262-6

Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2026 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Erkam Yayın Sanayi A.Ş.

Sertifika No: 51796

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5

34093 Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96

www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

iyi Olan Kazansın

Fatih Karakaya

GENÇ HAYAT

FATİH KARAKAYA

1984 yılında Ankara'nın Nallıhan ilçesinde doğan yazar, eğitim hayatına aynı ilçede başladı. Edebiyata ve dile olan tutkusu onu Hasanoğlan Atatürk Anadolu Öğretmen Lisesine, ardından Abant İzzet Baysal Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği Bölümüne taşıdı. 2006 yılında mezuniyetinin hemen ardından İzmir'in Kemalpaşa ilçesinde meslek hayatına ilk adımını attı.

Yıllar içinde İzmir, Bursa ve Eskişehir gibi farklı şehirlerde binlerce öğrenciyle buluşarak onlara dil bilinci ve edebî duyarlılık kazandırmayı kendine görev edindi. Eğitimciliğinin yanı sıra çocuk edebiyatına yönelen yazar, değerler eğitimi üzerine yoğunlaştı. Türkiye Kültür Yayınlarından çıkan ve yardımlaşmanın önemini sıcak bir dille anlatan "Sincap Kırtkırt" adlı eseri, bu alandaki ilk ve kıymetli çalışmalarından biridir.

Hâlen Eskişehir'in Odunpazarı ilçesindeki Şehit Güngören Bostan Ortaokulunda Türkçe öğretmeni olarak görevini sürdüren yazar; dilin gücüyle çocukların hayal dünyasını zenginleştirmek, onlara okuma sevgisi aşılamak ve kalıcı değerler bırakmak amacıyla yazarlık serüvenine devam etmektedir.

*Bu kitap,
sevgili kızlarım Zeynep Erva ve Zehra'ya
ithaf edilmiştir.*

KAÇAMAK BAKIŞLAR

İçeride huzursuz edici bir sessizlik, göz göze gelmemek için kaçamak bakışlar, hoş bir parfüm kokusu, basık bir tavan... Sanki ortamda farklı yaratıkların aynı kafese konulma hissi, her an saldırıya geçilecekmiş gibi gereksiz bir tedirginlik vardı. Asansörde üç kişiydik.

Birden **soğuk ve metalik bir sesle**, “Kapı açılıyor.” uyarısı geldi. Gümüş renkli alüminyum kapı açılınca hepimiz özgürlüğe koştuk.

Dışarıda beni okuluma götürecek olan okul servisi bekliyordu. Apartman kapısı ile servis arasındaki mesafede sabahın serinliği ve tene düşen yağmur damlaları, vücudumdaki tüylerimi beden eğitimi dersindeki gibi hazır ola geçirmeye yetmişti.

Servise binip arkadaşlarımla selamlaştıktan sonra gözlerim cam kenarı, boş olan bir koltuk

aradı. **Gözlerim birden parladı**, hemen kol-tuğuma bir güzel yerleştim. Cam kenarında oturmak bir ayrıcalık, rahatlık göstergesi gibi çoğu insan için. Cam kenarından dışarıyı daha güzel izlenir; otobüste, tramvayda yer vermemek için uyuklama numarası yapanlara on numara mekândır.

Şoförümüz Müslüm abinin müzik zevkiyle okulumuza doğru ilerliyorduk. Müslüm abi genellikle kimseyi rahatsız etmeyen, gereksiz heyecanlar yaratmadan bize sakin yolculuklar sunan iyi bir şofördür. Kendisi de arada bir çukura girince “Şoförün iyisi çukurları kaçırmazmış!” diye söyler. Yine güzel bir yolculuktan sonra okulumuza vardık.

Sonbaharın son zamanlarıydı. Bahçedeki ağaçların yaprakları sararmıştı ama yaprakların bazıları ağaçlarının cinsinden kaynaklı kırmızı renklerle boyanmıştı. Yerler sarı ve kırmızı renkli farklı desenlerden oluşmuş bir halı gibiydi.

İhlamur ağacından saçlarıma düşen yaprağı elime alıp ilerledim. Güneş doğmadan önce başlayan yağmur dinmişti. Toprakla yağmurun

buluşmasından sonra çıkan **o mis gibi toprak kokusunu hâlâ hissediyordum.**

4-C sınıfının kapısından içeri girdiğimde sınıfa yine kargaşa hâkimdi. Ayakta gezenler, el şakası yapanlar, rahatsız edici bir gürültü... Sıra arkadaşım Emre'ye bıkkın bir sesle "**Günaydın!**" dedim.

— Günaydın Mert. Neyin var?

— Görmüyor musun Emre? Her zamanki sabah rutinimiz, her yerden bir ses geliyor.

Emre beni onayladığını göstererek başını salladı. Emre 1. sınıftan beri beni en iyi anlayan, benim sahici dostumdur. Hafif toplu, yemek yemeye bayılan, anlayışlı, zor zamanlarımızdaki parlak fikirleriyle dikkatleri üzerine çeken zeki bir çocuktur.

Arada bir küssek de ilk fırsatta bir bahane bulup tekrar barışıyoruz.

Dört yıl içerisinde bazen ayrı sıralarda oturduk ama öğretmenimiz müsaade ettikçe sıra arkadaşılığımız devam etti.

Arka sıralardan bir ses, "Kıvırcık, hoş geldin!" dedi alaycı bir sesle. Ani bir hareketle arkama döndüm ve Berkay'a "**Benimle uğraşma!**"

10 FATİH KARAKAYA

dedim dişlerimi gıcırdatarak. Nedense insanlar küçüklüğümden beri beni rahatsız etmek, zor bir duruma düşürmek için “kıvırcık” kelimesini kullanıyor. Kahverengiye yakın tondaki saçlarımı aslında çok seviyorum. Çünkü **onlar bana Allah'ımın armağanı.** Çoğu kişi bu konuda beni üzmeyi başaramıyor fakat Berkay gibi önceden sorun yaşadığım kişilerin beni olumsuz etkilediğini söyleyebilirim.

Söz madem Berkay'dan açıldı, yanındaki ekibini de tanımanızda fayda var. **“Üzüm üzümeye baka baka kararır.”** derler ya; bu atasözü Berkay, Ozan ve Uğur için söylenmiş sanki. Bu arkadaşlar da birbirlerinin yanında dura dura birbirlerine kötü huylarını aşlamışlar. Gün olur arkadaşlarımızın özellikleriyle alay ederler, gün olur dersi sabote etmeye çalışırlar, gün olur el şakası yaparak arkadaşlarımızı rahatsız ederler.

Hidayet öğretmenimizin sınıfa girmesiyle sınıf sessizliğe kavuştu. Öğretmenimiz sevecen, bilgili ve bize doğruları göstermeye gayret eden, bana göre eşsiz bir eğitimciydi. Öğretmenimiz sınıfı selamladı, sınıf defterini doldurduktan sonra Türkçe dersini işlemeye başladık. **Bilgi verici ve önemli bir metni okuyorduk.** Okuduğumuz metinde özetle şunlar anlatılıyordu:

“Kurtuluş Savaşı’nda İnebolu’dan Kastamonu’ya cephaneye taşıyan kafilelerde bulunan Şerife Bacı ve bebeği Elif, beraberindekilerle yola çıkarlar. Dondurucu bir soğuk vardır. Kar ve tipide çok zor şartlarda ilerlerler ama cephanenin askerlerimize yetiştirilmesi gerekiyordu. Şerife Bacı silahların arasına bebeği için bir yer yapar. Silahları ve bebeğini kardan, soğuktan korumak için kazağını çıkarıp onların üzerine örter. Askerlerimiz, Şerife Bacı ve yanındaki kafilayı bulduklarında Şerife Bacı’nın cephaneye ve bebeğine sarılmış vaziyette şehit olduğunu görürler. Bebeği ise hemen kışlaya alırlar, bebeğin karnını sütle doyururlar.”

Tam bu esnada öğretmenimiz metni okumayı durdurdu. Sınıfımızın bir başka haytası olan Ali metni takip etmiyor olacak ki öğretmenimiz, Ali’ye,

— Şerife Bacı’nın şehit olduğunu anladık, çok üzüldük ama bebeği Elif yaşıyor muymuş yoksa o da mı şehit olmuş, diye sordu.

Ali, öğretmenimizin kendisine kızacağını düşündüğünden olsa gerek bir anlık panikle,

— Bebek de şehit olmuş öğretmenim, dedi.

Öğretmenimiz,

— O zaman bebeğe nasıl süt vermişler?” deyince sınıftakiler gülmeye başladı ama öğretmenimizin suratı asıktı.

Ali'nin lakabı Panik Ali'ydi bizim sınıfta. Ne zaman kendisine beklemediği bir anda soru sorulsa panik olur, eli ayağına dolaşır, ne diyeceğini bilemezdi. Sorulara cevap verince de ortaya eğlenceli ve komik cevaplar çıkardı.

Bir keresinde öğretmenimiz, Panik Ali'ye şöyle bir soru sordu:

— Ali, deve kuşları uçabilir mi?

“Evet, uçabilirler öğretmenim. Deve kuşları büyük, ağır kuşlardır. Kanatları kısa olduğu için uçamazlar ama uzun bacakları sayesinde çok hızlı koşabilirler. Yani öğretmenim deve kuşları uçamaz.”

— Ali, sorunun cevabına “evet” diye başladı; cevabının sonunda sorudan “hayır” ile çıktın. Hangisi doğru cevap? Evet mi, hayır mı?

— Hayır, uçamazlar öğretmenim.

Olanlar yine olmuş, Panik Ali heyecanlanıp sınıfı güldürmeyi başarmıştı. Öğretmenimizin yüzünde de tatlı bir tebessüm belirmişti. Aslında hayal dünyası geniş, farklı düşünebilen bir çocuktuktu.

Ali bir gün,

— Öğretmenim deniz kızı diye bir şey var mı, diye sınıfı sessizliğe bürüyen bir soru sordu.

— Hayır, deniz kızı diye bir varlık yoktur Ali.

Doğaüstü bir yaratık, hayalî bir kahraman.

— Belki de deniz kızları vardır öğretmenim.

— Nasıl? Ne demek istiyorsun?

— Bence bir şeyi şu ana kadar görememiş olmamız, onu ileride göremeyeceğimiz anlamına gelmez öğretmenim. Belki de ileride karşımıza çıkacaklar.

— Saklanıyorlar mı yani?

— Olabilir öğretmenim. Eskiden insanlara görünüyordur. Sonradan herhangi bir sebepten gizlenmişlerdir. Yoksa insanlar aşağısı kuyruklu, yukarısı insan olan bir varlığı niye hayal etsin? Bir dersimizde, eskiden Dünya'nın düz olduğuna ve bir öküzün boynuzları üzerinde durduğuna inanılıyordu demiştiniz öğretmenim. Sonradan Dünya'nın yuvarlak olduğunu ispatlamışlar. **Bilim bile değişiyor. Zamanı gelince deniz kızlarıyla karşılaşabiliriz bence.**

— Çok farklı düşünüyorsun Ali. Düşünce şeklini beğeniyorum. Bekleyip görelim o zaman.

Panik Ali, panik olmadığı zamanlarda böyleydi işte ama Şerife Bacı metninde verdiği cevapla tüm sınıfı eğlendirmişti. Kadınların Kurtuluş Savaşı'ndaki katkılarını ve fedakârlıklarını anlatan bu anlamlı metnin okunması bitmişti, değerlendirmesini yapıyorduk. Hidayet öğretmenimiz okuduğumuz metnin ana fikrini sordu. Soruyu cevaplamak için bir iki parmak kalktı havaya.

Öğretmenimiz de samimi bir sesle,

— Çocuklar ben size her sene başı ne diyordum? Sizin sınırsız yanlış yapma hakkınız var. Yanlış yaptığınızda size asla kızmayacağım, sizi sınıfın içinde zor bir duruma düşürmeyeceğim. Eğer ben bu dediklerimi yapmazsam bana bu durumu hatırlattığınızda sizden özür dileyeceğime dair size söz veriyorum. Sizler öğrencisiniz yani bu kelime öğrenmek kökünden geliyor. Her şeyi bilerseniz zaten burada ne işiniz var. Hata yapabilirsiniz. **Lütfen çekinmeyin! Sorduğum sorularda aklınıza en ufak bir fikir bile gelse lütfen parmak kaldırıp söz isteyin.** Şimdi tekrar soruyorum: Okuduğumuz metnin ana fikri nedir, dedi.

Öğretmenimizin soruyu tekrar sormasıyla biraz önce kalkan bir iki parmağa üç parmak daha eklendi. Değişen pek bir şey olmamıştı. Öğretmenimiz haklı olarak hafif sinirli bir şekilde, **“Hep aynı parmaklar! Hep aynı parmaklar!..”** dedi.

Berkay'ın eli birden havaya kalktı ama bir tuhafılık vardı. Normalde bir öğrenci söz isterken sağ ya da sol elinin işaret parmağını kullanır. Berkay ise sağ elinin **serçe parmağını** kaldırmıştı.

16 FATİH KARAKAYA

Muzip bir şekilde, “Öğretmenim bakın, şimdi farklı bir parmağımı kaldırdım.” dedi.

Bunu demesiyle beraber sınıfta bir kahkaha tufanı koptu. İşin kötü tarafı boş bulunup ben de gülmüştüm. Güldüm ama içimden bir şey cız etti. İnsanlarla alay edilmesine çok sinirlendim fakat şimdi bu espriye ben de gülerek aynı hataya ortak olmuştum. **Sınıfın susmasının ardından öğretmenimiz canı sıkkın hâlde yerine oturup dersine devam etti.**

Evin tek çocuğuyum. Annem ve babam, Hidayet öğretmenimiz gibi aynı mesleği yapıyordu. Babam matematik, annem ise sınıf öğretmeniydi. Öğretmenimizin yaşadığı üzücü durumu en iyi ben anlıyordum çünkü evde buna benzer durumları daha önce duymuştum.

Yaşanan tatsızlıklar dersler bitene kadar beni huzursuz etti. Okul çıkışında servise doğru ilerlerken, serviste **eve doğru yol alırken içimi kemiren bu durumu düşünüyordum.**